

EMILY RODDA
LANDOVEL
STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

FRAGMENT

Landovel

Strážce tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Emily Rodda
Landovel – Strážce tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EMILY RODDA
LANDOVEL

Kniha druhá
Strážce tajemství

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Copyright © Emily Rodda 2024

First published by Allen & Unwin, Australia, 2024 in the English Language.

Text © Emily Rodda, 2024

Translation © Jan Kozák, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7582-2 (1. zveřejnění, 2025)

ISBN e-knihy 978-80-253-7588-4 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7606-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7607-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

PRVNÍ ČÁST

„Smrtelníci jsou tak lehkovážní,“ postěžoval si jeden ze starších Křížovatky, když obrazy strážců vybledly. „Vidí věci buď jen jako temnotu, nebo jen jako světlo. Nezdá se, že by věděli, že pravda se nejčastěji skrývá v odstínech mezi nimi.“

„Někteří ano,“ pravil druhý starší, „ale je jich velmi málo. Smrtelníci mají na světě tak málo času a extrémy jsou snadno vidět. Je obtížnější nalézt rovnováhu.“

„A taky méně vzrušující,“ odvětila třetí se shovívavým úsměvem.

Z kapitoly „Císařova volba“, *Legendy o lidu El*

Kapitola první

Derry otevřel oči do tmy a uslyšel, jak mu těsně vedle hlavy hučí a bublá voda. Na zlomek vteřiny naprosté hrůzy si myslel, že se ocitl ve své obvyklé noční můře, že se ztratil v rozbouřeném moři – že se Sen, jak se vždycky obával, nějakým způsobem stal skutečností.

Pak zamrkal a rozeznal Sláminu ostrou, bledou tvář. Její žluté vlasy vypadaly ve tmě šedé. Vedle ní Num mával holí s panáčkem a kulatý hadrový obličej, kterému říkal Mluvkka, se na Derryho v šeru šklebil.

„Dorazili jsme, Derry,“ zašeptala Sláma. „Právě jsme se vynořili. Sundej si záchrannou vestu!“

Derrymu hrklo u srdce. Skutečně se to stalo. Svobodný Landovel byl daleko za nimi. Torp, neviditelný pod vlnami, přeplul průliv Komety. Klouzal podél východního pobřeží

nepřítele až k místu zvanému Lasturová zátoka. Mise s cílem najít tajemného vůdce rebelů Hanta měla začít.

Naše další kroky na pevnině povedou do Pravého Landovelu, pomyslel si Derry a ucítil náhlou, ostrou bolest v hrudi. Nevěděl, jestli je to strach, nebo radost. Dotkl se gagátu, kamene, který mu visel na krku, a bolest se zmírnila.

Šmátral po popruzích záchranné vesty. Slabá levá ruka mu bolestivě pulzovala, když se snažil ohnout ztuhlé zkřivené prsty.

„Chceš, abych ti pomohla?“ zašeptala Sláma.

Derry zavrtěl hlavou. Slyšel, jak si Kocour ve tmě něco mumlá, a podle Sláminy ztišené reakce poznal, že Kocour o něm říká něco zlomyslného. Představil si, jak se Kocourovi kroutí rty a jeho tmavé oči se hněvivě lesknou. *Zapomeň na to*, řekl si, vytrhl se z neohrabaného kabátku a zaťal zuby proti bolesti.

Kapitán Ola vyplňoval jako mohutný stín přední část malého plavidla. Náhle se mírně pohnul a nad jejich hlavami se se syčivým zvukem začal otevírat poklop torpu.

Dovnitř vtrhl chladný mlhavý mořský vzduch. Po zatuhlém kovovém pachu, v němž všichni tak dlouho trčeli, to měla být úleva, avšak nesl s sebou pachutí něčeho odporného, co Derrymu připadalo matně a nepříjemně povědomé.

Ucítil, jak ho Numův panáček jemně poklepal po koleni. Rozhlédl se. V šeru vypadal Num stejně malý a блedý jako duch, za kterého jej Derry kdysi považoval.

Nebezpečí! Derry to slovo slyšel tak jasně, jako by ho Num vyřkl nahlas.

Num s námi neměl jít, pomyslel si Derry. Je příliš mladý. Většina lidí by si myslela, že my ostatní nejsme dost staří na to, abychom se vydali na takovou misi, ale přinejmenším Sláma, Kocour a já jsme teenageri. Num je ještě dítě – podle Zeeny je mu teprve osm nebo devět. Kapitán Ola by ho měl vzít zpátky do Svobodného, zpátky na Bezpečné místo, kde se o něj Lehana a Zeena mohou postarat.

Jenže Num by odmítl Derryho a Slámu opustit, i kdyby měl sebevětší strach. A Ola by ho stejně nechtěl vzít s sebou. Tahle mise byl Lehanův nápad. To Lehana chtěl, aby se jí Num zúčastnil. A Ola se řídil příkazy starého knihovníka.

Nyní se kapitán otočil na svém místě. „Přiblížil jsem se k pláži, jak nejbližší to šlo, aniž bychom najeli na mělčinu,“ houkl. „Nebudete se muset brodit moc daleko.“

Poklop byl teď úplně otevřený. Malé plavidlo se mírně zakymácelo, když se Kocour dychtivě postavil a chtěl se podívat jako první. Vířící elská mlha, přízračně zelená, zakrývala noční oblohu a znepokojivý zápach byl silnější. *Je to ta mlha, co cítím?* přemýšlel Derry, ale věděl, že ne. Ten pach byl něco, co znal ze své ztracené minulosti. Snad po sté už ho napadlo, jestli se mu v Pravém Landovelu konečně vrátí paměť.

„Tady jsem se na záchrannou loď nedostal,“ zašeptal Kocour a přitom mžoural do mlhy. „Jsem si tím jistý.“

„To jsi ani nemohl, pokud jsi z Pravého utekl až poté, co Hant odjel do Šarlatového města,“ odvětil Ola. „Skupina, která to od něj převzala, se setkala se záchrannými loděmi Svobodného o něco jižněji. Chápu jejich pohled na věc, ale nejspíš proto je nakonec chytili.“

Pokrčil těžkými rameny, jako by chtěl ze sebe setřást nepříjemnou vzpomínku. „Spusťte se jeden po druhém do vody. Nešplouchejte a buďte úplně potichu. Broďte se pomalu, dělejte co nejméně vln, a jakmile budete na břehu, utíkejte. Příliv zakryje vaše stopy v písku a nebude vás slyšet. Nikdo tady v okolí nežije.“

Proč se tedy musíme brodit tak tiše? pomyslel si Derry a v hlavě mu zadrnčel horký drát strachu.

Mělká voda vypadala jako vlnící se černý inkoust.

Úzký pruh světlého písku se zdál být kdesi daleko od nich. A jakmile kapitán Ola zmlkl, všichni najednou slyšeli syčivé a vrčivé zvuky, které se ozývaly odněkud napravo. Derrymu se zježily chlupy na krku.

„Co je to za zvuk?“ zašeptal Kocour, když se chystal prolézt otevřeným poklopem.

„Krokodýli,“ řekl kapitán Ola. „Copak je necítíte? Páchnoucí dech a mršiny volně ponechané hnít – to je vůně Lasturové zátoky. Je tu plno krokodýlů.“

„A proč jste nás tedy vysadil tady?“ zasyčela Sláma. „Vezměte nás někam jinam!“

Olovi se zablýskly zuby ve vlčím úsměvu. „To nejde. Do dvou vteřin by vás chytila pohraniční stráž. Proč myslíte,

že se Hant scházel s prchajícími loděmi v Lasturové zátoky? Protože věděl, že tady žádné stráže nebudou. Zátoku za jeho časů nikdo nehlídal a od povstání je to jediné místo na pobřeží Pravého, kde se nehlídá. To díky krokodýlům. Příliš mnoho strážných se tady ztratilo a ostatním se to nelíbilo.“

„Chápu, o co jim jde!“ zavrčel Kocour chladně jako vždy, ale Derry si byl jistý, že se ve skutečnosti potí.

„Lehane si nedělá žádné starosti,“ odvětil Ola. „Předpokládám, že o těch krokodýlech mlčel, protože si myslel, že by vás odradili – Lehane je starý mazaný lišák. Ale podle něj budete v pořádku. Musel vás vážně dobře vycvičit!“

„O krokodýlech nás nic neučil,“ odsekla Sláma stroze.

Ola zvedl obočí, načež pokrčil rameny. „Snažte se být co nejtišší, ano? Zatímco se budete dostávat na břeh, odvedu pozornost. Za starých časů jsem to dělal často. Krokodýli jsou na torpy vždycky zvědaví a já mám v rukávu pár triků.“

„Jakých triků?“ zeptal se Kocour, ale Ola už se mezitím vrátil ke svému panelu s blikajícími světly.

„Ven!“ nařídil.

Tak ho poslechli. Ostatně, jakou měli jinou možnost? Hodili si batohy na ramena a jeden po druhém sklouzli do vody. Derrymu, Slámě a Kocourovi sahala jen po stehna, ale Num se potopil až po pás.

„Hodně štěstí!“ zašeptal Ola do mlhy a Derry vzápětí uslyšel syčení uzavíraného poklopu.

Ve tmě zavrčel krokodýl. Derrymu se hlavou mihly obrazy obrovských obrněných těl a strašných hlav se zubatými čelistmi, které jim promítali na Bezpečném místě.

Objal Numa kolem ramen, aby mu pomohl, a zjistil, že Sláma z druhé strany udělala totéž. Spojení dohromady se všichni tři brodili za Kocourem směrem ke slabě se třpytícímu břehu.

Bahnitý písek pod jejich nohama byl měkký a pohyblivý. Voda byla stále mělká, ale pláž pořád vypadala hrozně daleko. Nutkání pospíchat, dát se divoce na úprk, bylo velmi silné. Derry se přinutil na nic nemyslet – na nic jiného než na to, že se musí pohybovat pomalu a opatrně a nevýdávat žádné zvuky.

Pár kroků se mu to dařilo, ale pak se plíživý strach vrátil. V temné vodě se k nim mohlo sunout cokoli. Každým okamžikem by mu mohly surové čelisti podtrhnout nohy. Každým okamžikem by mohl uslyšet Slámin výkřik bolesti a hrůzy, jak by ji netvoři táhli pryč. Otrásl se, podíval se za sebe a zjistil, že torp již není vidět. Potopil se pod hladinu pomalu se převalujících vln za mělčinou.

Takže teď jsme sami, pomyslel si Derry. Neměl skutečnou důvěru v ujištění kapitána Oly ani v jeho „triky“. Vzpomněl si na Lehana, za vodou na Bezpečném místě – Lehana, který byl dokonalým obrazem laskavého starého knihovníka, ale který je sem poslal, aniž jim řekl o krokodýlech. Myslel na telepatku Zeenu, která možná právě teď v Modré místnosti zírá na bílou mapu na modré obrazovce a napjatě vnímá jejich postup.

Derry se levou křivou rukou dotkl gagátu, který mu visel na krku. *Brodíme se k břehu Pravého!* mysl si nasupeně. *Voda plná krokodýlů. Ola nás opustil.*

Odpověď nečekal, ale vtom mu do mysli vlétl Zeenin jemný, tichý hlas. *Zůstaňte spolu. Věřte si.*

Ucítil, jak se Num zachvěl, a otočil hlavu. Temnou vodou se k nim sunul dlouhý šíp vln.

Ne! pomyslel si Derry divoce, jako by mohl čirou vůlí zastavit to, co se má stát. Ne, ne, ne...

Hřebenovitá, klínovitá hlava prorazila hladinu nejvýše na délku těla od Slámy. Krokodýlovy nemrkající žluté oči na ně zíraly.

„Vezmi si Numa k sobě, Derry,“ vydechla Sláma, sotva pohybující rty. „Nechte to na mně.“

Derry ucítil, jak jí ruka sklouzla z Numova pasu. Byl unešený její odvahou, ale nemohl ji opustit ani kvůli Numovi. *Hant sem přivedl své lidi,* pomyslel si. *Hant věděl, že existuje cesta. Když to dokázal on, dokážu to i já!*

Cítil, jak mu v žilách pulzuje horká krev. Jeho mysl s každým úderem tepu křičela: *Ne.* „Zvládneš to, Derry,“ řekla Sláma. „Běžte! Než přijdou další!“

Krokodýl se ve vodě zvedl a z jeho zejících čelistí se řinula voda. V nozdrách ho hřál pach lidského masa, kýžené kořisti, ale přesto nezaútočil. Z hloubi hrdla se mu vydral chrčivý sykot, jeho dech odporně páchl.

Pak jako by ztuhl a naslouchal. V příštím okamžiku Derry zaslechl zpod hladiny moře daleko napravo od nich

tlumené vrčení. Slyšel šplouchání, jak se krokodýli ve tmě vrhali do vody. Vrčení pod hladinou se změnilo ve vyzývavé řvaní. Tomu krokodýl ohrožující Slámu nemohl odolat. Švihl ocasem, otočil se do protisměru a vyrazil pryč. Jak nabíral rychlost směrem za zvukem, rychle se potopil pod hladinu.

„To je Ola!“ zavolal Kocour tichým hlasem. „Má nějaký přístroj, který vydává krokodýlí zvuky. Láká je k sobě! Tak na co čekáte? Hněte sebou!“

Derry, Sláma a Num se brodili dál, jak nejrychleji se odvážili. K Derryho údivu nebyl Kocour příliš daleko před nimi a oni ho rychle dohnali. Zdálo se, že hrůza z hroživého krokodýla trvá věčnost, ale musela ve skutečnosti pominout během několika vteřin. Za nimi krokodýli zaútočili na vetřelce ve svém teritoriu. Moře dočista vřelo jejich zuřivostí, zatímco je kapitán Ola odváděl dál a dál od malé pláže.

Čtveřice se společně vypotácela z vody, Derry se Slámou napůl nesli kulhajícího Numa. Vrhli se přes pás bahnitého písku a prodírali se křovinami lemujícími břeh. Ve tmě za nimi dál zuřila bitva.

Všichni v bezpečí, sděloval Derry Zeeně a v odpověď pocítil příliv úlevného tepla.

„Doufám, že Ola bude také v pořádku,“ supěla Sláma v běhu.

„Věděl, co ho čeká,“ opáčil Kocour, „a bylo to horší, než jsme si mysleli *my*! Ne, Slámo – tudy ne! Copak si to nepamatuješ? Lehane říkal, že z Lasturové musíme na západ!“

Derry si Lehanovy instrukce pamatoval naprosto přesně, ale v tuto chvíli by nerozeznal západ od severu, jihu nebo východu. Mohl jen následovat Kocoura a spoléhat se raději na jeho orientační smysl než na svůj vlastní.

Hukot přicházející od břehu slábl. Odporný zápach krokodýlů se vytratil. Zelená mlha zřídla a zmizela. Na uhelně černé obloze poseté množstvím zářivých hvězd plul jasný srpek měsíce. Společníci instinktivně zpomalili a začali se pohybovat opatrněji. Až teď, když měli krokodýly za zády, si všichni uvědomili, že se nacházejí na nepřátelském území.

Krátce se zastavili. Derry, Kocour, dokonce i Sláma si nasoukali zablácené nohy do ponožek a bot a pak běželi dál. Brzy už klopytali přes travnatá pole, stříbřitě zbarvená měsíčním světlem.

Pole byla místo klasických plotů ohraničena živými ploty. Ty byly příliš vysoké na to, aby je mohli přelézt, a tak se museli pohybovat podél nich a hledat průchod nebo mezeru, než mohli pokračovat dál. Tak to udělali několikrát a Derry se po chvíli ztratil jako v bludišti. Dokonce i Kocour občas zaváhal. Pak se však rozhlédl kolem, dospěl k rozhodnutí a sebevědomě vedl své společníky dál.

Kapitola druhá

Nakonec vzduch ztěžkl hořkým pachem starého požáru a oni dorazili na místo, kde byla jen spálená země a seskupení vyhořelých chalup.

„Dolní údolí,“ zašeptala Sláma. „Přesně jak říkal Lehane.“

Když se plížili zničenou vesnicí, pod nohama jim křupala škvára. V bledém měsíčním světle se přízračně rýsovaly drobné připomínky prostých, těžce pracujících životů. Ohořelé zbytky prádelních šňůr, některé ještě s kousky spálené látky, se táhly prověšené za zčernalými skořápkami, které kdysi bývaly domovy. V malém jezírku zaneseném popelem plavalo několik urousaných bílých pírek. Na opuštěné návsi se povalovaly hadrové panenky, dřevěná zvířátka, kbelíky a košíky umazané od sazí.

Vzpomínky na zármutek a hrůzu ulpívaly na tomto místě stejně silně jako pach spáleniny. Derrymu se sevřelo hrdlo. Cítil, jak se Num vedle něj chvěje.

„A vojáci krále Grevilla to udělali jen proto, že zdejší lidé používali motor k čerpání vody,“ řekla Sláma. Její hlas byl plochý, její oči jako šedé kameny.

„Tak nám to řekli,“ podotkl Kocour a rozvážně se rozhlédl. „Jak víme, že je to pravda?“

„Lehane by nelhal!“ vykřikla Sláma.

Kocour se zasmál. „Samozřejmě že by lhal, kdyby mu to vyhovovalo. Chce, abychom našli Hanta, aby mohl rozpoutat další vzpouru, že? Chce, aby šílený Greville zmizel a na jeho místo nastoupila vláda přátelská Svobodnému. Pokud jde o Lehana, čím víc budeme krále Grevilla nenávidět, tím lépe. Tohle místo mohlo snadno shořet, protože někdo převrhl olejovou lampu a oheň se vymkl kontrole.“

Zavrtěl hlavou, když Sláma zavrčela na protest. „No tak, Slámo! Co my víme, třeba celá ta Lehanova historka o tom, že Greville plánuje útok na Svobodný Landovel, je lež, abychom si mysleli, že děláme něco ušlechtilého, když to tady rozvíříme.“

Ne, pomyslel si Derry. Ne!

„Přemýšlejte o tom!“ pokračoval Kocour. „Bláznivý Greville říká, že mu jeho imaginární přátelé, Elové, řekli ve snu, že stroje a motory jsou nepřírozené a zlé a tak dále. Jak tedy zaútočí na Svobodný Landovel? Pošle přes průliv hromadu vojáků na veslařských člunech?“

„Když jsem před časem na Bezpečném místě řekla to-těž, hádal ses se mnou, Kocoure,“ připomněla Sláma. „Jest-li si opravdu myslíš, že Pravý neplánuje útok na Svobodný, proč jsi souhlasil, že pojeděš?“

Kocour pokrčil rameny. „Kvůli odměně. Peníze jsou to jediné, co mě zajímá. Nikdy jsem se tím netajil.“

„Ne,“ pronesla Sláma tichým hlasem. „Ale –“

„Lehane o těch zprávách o útoku na Svobodný nelhal,“ vpadl mu Derry do řeči zbrkle. „Vím, že nelhal.“

Příliš pozdě si uvědomil, že kdyby Kocour chtěl vědět, jak to ví, měl by problém. Nikomu neřekl o tom, že zaslechl Lehana a jeho přítele sira Padraica, jak se baví o špio-nově varování.

Kocour však na něj jen posměšně pohlédl. „Copak tě nikdy neomrzí být Lehanovým mazlíčkem, Ochutnavači jedů?“

„Drž hubu, Kocoure!“ zasyčela Sláma. „Co je to s tebou?“

Snaží se překonat strach z krokodýlů, pomyslel si Derry, ale neřekl to. „A Lehane nelhal ani o Dolním údolí,“ řekl místo toho.

„Vážně?“ poškleboval se Kocour. „Jak jsi na to přišel?“

„Lehanův plán závisí na tom, abychom se bezpečně dostali do Šarlatového města a mohli najít Hanta,“ odvětil Derry. „Lehane nemůže riskovat, že budeme vypadat pode-zřele pro kohokoli, kdo by se nás mohl na cestě vyptávat. Naše krycí historka zní, že jsme před vypálením žili v Dol-ním údolí. Proto by nechtěl, abychom v příběhu o něm

uvedli jediný detail špatně. A *proto* to, co nám o něm řekl, musí být pravda.“

„Přesně tak!“ vykřikla Sláma. „Jasně že je to tak!“

Kocour pokrčil rameny.

„Souhlasíš, Kocoure?“ zeptal se Derry a překvapilo ho, jak pevně jeho hlas zní.

„Asi ano,“ prohodil Kocour neochotně. „Ne že by na tom záleželo.“ Podíval se na Derryho úkosem a zkřivil rty. „Mluvíš za sebe víc než obvykle, Ochutnavači jedů. Rozhodl ses, že teď přestaneš mlčet, když už nemáš na koho udělat dojem, co?“

Derry pocítil rychlé vzplanutí hněvu, ale zadržel ho. „Raději mi začni říkat Derry, Kocoure, nebo nás všechny prozradíš,“ řekl. „Co bylo bezpečné ve Svobodném Landovalu, není bezpečné tady.“

„Vzpomenu si, až budu muset, Ochutnavači jedů,“ opáčil Kocour rozvláčně.

Derryho hněv znovu vzplál a tentokrát ho neudržel na uzdě. „Nech toho, ano?“ vyjel na něj. „Jasně, když jsme byli otroci, než nás Lehane zachránil ze Skály, byl jsem Cramův Ochutnavač jedů. Ale Sláma pracovala na bráně a ty jsi byl otrok na úklid, a já přece taky neříkám Slámě ‚Portýrka‘ a tobě ‚Uklízeč‘, ne?“

Kocour se k němu otočil zády. „Pojďme odsud,“ řekl Slámě. „Musíme najít silnici Požehnaného – u Komety, to je ale jméno!“ Strčil si ruce do kapes a kráčel dál ohořelými troskami, neohlížeje se ani nalevo, ani napravo. Sláma se

podívala přes rameno na Derryho a Numa, zkrivila omluvně obličej a rozběhla se za Kocourem.

Tak jako poběží vždycky, ať ten mizera udělá cokoli, pomyslel si Derry lítostivě. Ucítil na paži dvě jemná poklepání a rozhlédl se. Numův panáček kýval hlavou. Hadrový obličejík na rukojeti hůlky v měsíčním světle zářil.

„Kocour tu z dobroty srdce není,“ zašvitořil Mluka.
„Kocour je tady, aby hrál svou roli.“

Derry si vzpomněl, jak poprvé viděl Numa mluvit prostřednictvím Mluky, přičemž sám sotva hýbal rty. Z toho vysokého, strašidelného zvuku, který připomínal pištění krysy, mu běhal mráz po zádech. Teď to prostě přijal, stejně jako přijal i to, že Num jinak mluvit nebude.

Věděl, že se vyplatí poslouchat Mlukovy průpovídky, protože Mluka vždycky říkal pravdu – což samozřejmě právě udělal. Lehane si nevybral Derryho, Numa, Kocoura a Slámu na tuhle misi proto, že by potenciálně byli přátelskými společníky na cestách. Vybral si je, jak říkal, kvůli talentům, které každý z nich měl.

Jedním z Kocourových talentů byl jeho vynikající orientační smysl. Mapu, kterou je Lehane přiměl prostudovat, měli v hlavě všichni, ale jen Kocour se zdál být přesvědčený, že silnici Požehnaného najde snadno. Rázoval vpředu, jistý si cestou navzdory tmě. Derry odložil svou nelibost stranou, pohodil si batoh na ramenou a následoval ho.

Od vypálené vesnice vedla klikatá, hluboce rozježděná cesta, která se nakonec setkala s rovnou hnědou silnicí

táhnoucí se doleva a doprava. Stromy ji jako vysoké olis-
tění žluté sloupy lemovaly po obou stranách, kam až oko
dohlédlo. Jejich špičky se leskly v měsíčním světle.

„To musí být ono,“ řekl Kocour. „Silnice Požehnané-
ho.“ Ukázal na hladký kámen na zemi na druhé straně ces-
ty. Na kameni byl bíle namalovaný obrázek delfína.

„Greville používá delfína jako svůj znak,“ poučil je Le-
hane. „To proto, že delfíni jsou v lidovém podání známí
jako přátelé Elů. Říká se, že přicházejí na pomoc zraněným
Elům a pomáhají jim dostat se na ostrov Křížovatky, kde
vyvěrá kouzelný pramen s vodou života.“

„Ty stromy vypadají jako strážce, že?“ zašeptala Sláma.

Kocour se náhle zachvěl a odkašlal si, aby to zakryl. „Na
sever ke Zpevněnému údolí,“ řekl a prudce zahnul doprava.

Drželi se na levé straně cesty a šli v jednom zástupu
těsně podél stromů. Navzdory předchozím Kocourovým
námítkám sladili své tempo s pomalejším tempem Nu-
movým. Zpočátku byli napjatí a ostražití, ale po chvíli se
Derry alespoň trochu uvolnil. Oděv na něm v mírném
nočním teple postupně usychal. Vzduch byl svěží a sladký.
Hvězdy mu nad hlavou vytvářely třpytivý baldachýn. Mezi
stromy zahlédl měsícem zalitá pole, rybníky lesknoucí se
jako zrcadla a několik malých tmavých domků.

Bylo to nádherné. Nejvíce však Derryho ohromilo ticho.
V kvetoucích travinách, které rostly u cesty, cvrlikal hmyz.
Tu a tam se odněkud zpoza stromů ozvalo zavření nebo za-
bučení nějakého zvířete. Tyto drobné, občasné zvuky však

jen zdůrazňovaly široké, hluboké ticho, které se rozprostíralo nad spící zemí. A Derry si uvědomil, že poprvé v životě, který si pamatoval, neslyší vůbec žádný zvuk vydávaný lidmi.

Na Cramově Skále slýchal ve dne v noci monotónní dunění Kotle, který měnil slanou vodu ve sladkou. Na Bezpečném místě ve Svobodném Landovelu se ozývalo tiché bzučení strojů, které filtrovaly vzduch a poháněly světla. Dokonce i v areálu Bezpečného místa se za hukotem moře stále ozývalo slabé hučení vzdáleného města.

Avšak tady nebyl žádný zvuk, který by zastínil ticho země. *Stejně jako*, pomyslel si Derry při pohledu vzhůru, *tu nebyla žádná umělá světla ani kouřový opar, který by ztlumil záři noční oblohy.*

Bylo to všechno naprosto zvláštní, ale přesto mu to připadalo nějak povědomé. Bylo to proto, že ve své zapomenuté minulosti viděl krajinu Pravého, když s rodiči opouštěl Šarlatové město a cestoval na jih vstříc záchranné lodi Svobodného? Možná. Nebo se mu vybavovaly popisy v Cramových ukořistěných knihách, které čítal tak často, až se staly jeho součástí?

Když na Skále předčítal nahlas Cramovi nebo si o samotě tajně četl sám pro sebe, často se přenesl na místa s jiskřivou noční oblohou a sladkým vzduchem. A mnohokrát četl o tichu na poušti, na zasněžené hoře, uprostřed hlubokého temného lesa, kde nezpívali ptáci. Někdy spisovatel psal tak dobře, až měl pocit, že dýchá vzduch, vidí hvězdy a naslouchá tichu.

Tohle je jako žít v knize, pomyslel si Derry a díval se podél stuhy silnice zalité měsíčním světlem před sebou. Zajímal ho, jak ten příběh skončí.

A s touto myšlenkou mu do mysli vklouzla vzpomínka na rebelku V. Podle Lehana byla V Hantovou stálou družkou v Pravém Landovalu. Dýchala tento vzduch, viděla tyto hvězdy. Kráčela snad s Hantem po této cestě v nočním tichu?

Pravděpodobně ano. V tajném deníku, který zanechala, když si pro ni na Cramovu Skálu přišli elští kati, nebyly uvedeny názvy míst ani cest. Ovšem v posledním deníkovém záznamu, který si Derry dokázal zpřístupnit a přečíst, mířili Hant a V do Šarlatového města na severním cípu Pravého Landovalu. A podle Lehanovy mapy vedla silnice Požehnaného přímo do města.

Přesto si Derry s pohledem upřeným před sebe pomyslel, že Hant a V mohli jít méně otevřenou cestou. Po letech vyhýbání se úřadům na venkově by znali všechny skryté stezky a zkratky.

To se Derry nikdy nedozvěděl. Deník už nebyl jeho záležitostí, ale Lehanovou. Právě v této chvíli možná Lehane hádá hesla, odemyká další prázdné stránky a čte pokračování příběhu V. Kdyby se dozvěděl víc o Hantově možném pobytu, poslal by informace prostřednictvím Zeeny. To by bylo nejbližší, jak by se Derry k deníku nyní dostal.

Byl tak pohroužen do svých myšlenek, že málem narazil do Numa a Slámy, když se Kocour v čele řady náhle zastavil.

„Tohle se mi nelíbí,“ prohlásil Kocour tichým hlasem. „Měli bychom z téhle cesty zmizet. Vojáci přicházející z obou stran by nás mohli snadno spatřit.“

„Na tom nezáleží,“ zašeptala Sláma. „Máme naučené svoje příběhy. Kromě toho nám Lehane řekl, abychom se drželi silnice.“

„Tak to nevěděl, o čem mluví,“ odsekl Kocour. „Přes den by to možná šlo, ale teď je hluboká noc! Každý, kdo nás v tuhle hodinu uvidí, si bude myslet, že máme něco za lubem – šmejdíme, co bychom ukradli, nebo ještě něco horšího.“

„Asi ano,“ řekla Sláma nejistě. Podívala se na Derryho, aby zjistila, co si myslí, ale Kocour na ničí souhlas nečekal. Otočil se a vrhl se mezi dva nejbližší stromy, prodral se skrz listnaté spodní větve a zmizel z dohledu. O pár vteřin později se ozvalo tlumené zaklení a tupé zadunění.

Kapitola třetí

Sláma skočila ke stromům. „Ne!“ vykřikl Derry naléhavě a k jeho překvapení se zastavila.

„Pozor!“ zasyčel z druhé strany listnaté bariéry Kocourův hlas. „Je tady příkop. Právě jsem do něj spadl.“

Sláma se bezvýrazně podívala na Derryho, pak se otočila a pokračovala mnohem opatrněji.

Derry a Num se vydali za ní. Derry si pomyslel, že Kocour má pravdu, i když si to nerad připouštěl. Lehane jim řekl, aby se tuhle první noc dostali od Lasturové zátoky co nejdál, ale nejspíš bylo bezpečnější zůstat mimo dohled.

Příkop byl široký a hluboký, nahoře širší než dole. Zdálo se, že přesně kopíruje linii stromů. *Předpokládám, že hlínu použitou na stavbu silnice vykopali odtud*, pomyslel si Derry a pohlédl na bahnité dno kanálu. A teď se příkop

chová jako koryto potoka a odvádí přívalové deště, aby silnici nezaplavily. Dvě řešení v jednom. Přistihl se, že obdivuje tu jednoduchost.

Podél vzdálenější strany kanálu se táhl živý plot, ale na straně blíže stromům vedla úzká pěšina. „Vidíte? Tohle je mnohem lepší,“ řekl Kocour a nešikovně se vyškrábal z příkopu na pěšinu. „Nikdo neuvidí, že tudy jdeme.“

Mluvil nenuceně, ale tvář a ruce měl umazané od bláta, a když se vydal po úzké cestě, všichni viděli, že kulhá. Zřejmě si při pádu zvrtl kotník.

„Měl by sis ten kotník něčím ovázat, Kocoure,“ zavolala za ním tiše Sláma. Pohlédla na Numa. „Dej mi ten šátek, co sis omotal kolem Mluvkovy hole, Nume, to bude stačit.“

Jenže – poprvé od chvíle, kdy je Derry poznal, Num Slámu neposlechl. Rázně zavrtěl panáčkem na holi a schoval si ji za záda.

„Jsem v pořádku!“ zavrčel Kocour, aniž by se rozhlédl. Kulhal dál, pohyboval se čím dál trhaněji, ale odmítal se vzdát.

Derry, který se plahočil za Slámou a Numem, přesně věděl, o co jde. Kocour trpěl bolestí a uvnitř kypěl vzteky. Takhle to probíhat nemělo. Kocour Lehanovi pořád doko-la opakoval, že Numovo kulhání je bude brzdit. Říkal, že Derryho zkrivená levá ruka je bude brzdit. A teď zjistil, že jediná osoba, která oddíl brzdí, je on.

A za všechno si mohl sám, taková hloupá chyba! Kdyby se bezhlavě nevrhl mezi stromy a podíval se, kam šlape,